

мигъ и желѣзниятъ, движенъ отъ пружината, се издига на заднитъ си нозѣ и полита къмъ живия. Това като видѣ Милко, спусна се рѣшително съ разперени рѣцѣ и застана помежду имъ, ала въ тази минута. . . .

— Ами кждѣ бѣ тогава бащата? прѣккхсна го циганинѣтъ.

— Защо мжчатъ добичето добавилъ Михо.

— Какво ти мжчение бе! То било вързано о дървото и само скжсало вжжето.

— Чакайте, бе брате, чакайте да доизкарамъ, вика кръчмарѣтъ.